

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 43

гр. Пловдив, 09.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. Андреева
Бранимир В. Василев

като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно частно гражданско дело № 20225300503279 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 278 ал.1 във вр. с чл.413 ал.2 от ГПК.

Постъпила е частна жалба от "Първа Инвестиционна Банка" АД с ЕИК 831094393, седалище и адрес гр.София, чрез пълномощника им юрисконсулт М*М* против разпореждането обективизирано в Заповед № 7641/31.10.2022г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д. № 11515/2022г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлено заявлението на "Първа Инвестиционна Банка" АД в частите му, с които се претендира присъждане на 238,90 евро – лихва, дължима на основание чл.85 ЗЗД, във вр.с. с чл.306, ал.1 ТЗ за периода 13.03.2020 г. - 13.05.2020 г. вкл.; както и за сумата от 4146,64 евро - обезщетение за забава за просрочени плащания, начислена съгласно Раздел II, т. 10 от договора за периода от 05.08.2019 г. до 04.08.2022 г., както и за разноските над присъдените до пълните претендирани размери.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното разпореждане е неправилно, защото по делото липсват нищожни и неравноправни клаузи и това стана ясно при анализ на клаузите по договора. Искане се отмяна на обжалваното разпореждане и издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК за исканите суми.

Съдът, като анализира доказателствата по делото и направените в жалбата възражения, приема за установено следното:

Частната жалба изхожда от надлежна страна и е в законния по чл.275 от ГПК срок, като процесуално допустима подлежи на разглеждане по същество.

РС Пловдив е приел, че е претендираната лихва, дължима на основание чл.85 ЗЗД, във вр.с. с чл.306, ал. 1 ТЗ - касае се за обезщетение за забава, а не за договорна

лихва /конкретна клауза не се сочи за дължимост на такава/, а съгласно чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляването на последиците /ДВ бр. 44 от 2020г/ - банката няма право да начислява обезщетение за забава за този период. Съдът намира и, че следва да се отхвърли претендираното обезщетение за забава /търсена наказателна лихва/ - тъй като клаузата на т.10 с която е определен размер на обезщетението за забава в случай на просрочие в изплащането на дължимите вноски по кредита е в противоречие с чл.33 ал.2 ЗПК, съгласно който мораторната лихва не може да надвишава законната лихва в размер на 10%, а в случая олихвяването е извършено с 28,01%.

Разпореждането на РС Пловдив в частта, в която има отхвърлени суми за 238,90 евро – лихва и 4146,64 евро - обезщетение за забава за просрочени плащания следва да се потвърди, макар и не по посочените от ПРС съображения. В заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК заявителят е описал три пъти различни дължими суми по договора за банков кредит с длъжника, някъде е сумирал сумите, някъде не. След което в заключителната част на своето заявление е поискал от съда частично сумата от 33 981,27 лв., без да се посочи от общо каква дължима сума се иска това. Тоест в това заявление не става ясно какво точно е частичното искане на заявителя, защото, при частично искане следва да се посочи по всяко перо /за главницата и за всяка една наказателна и договорна и законова лихва/ каква частична сума се иска от тази ясно посочена дължимата сума. Заповедният съд е трябвало при подобно искане изцяло да го отхвърли, но са правени опити да се извърши някакво уточнение на части от вземанията за лихви. След което са присъдени изцяло отделни пера по договора за банков кредит. Тоест искането е неясно и заповедта за изпълнение в която се присъждат суми без изобщо да се споменава, че това са частични искания на заявителя продължава неяснотите по делото, относно претендираните суми. Ето защо нищо от претендираното от заявителя не може да се присъди от въззивният съд.

По така изложените съображения, частната жалба се намери за неоснователна. Обжалваното разпореждане следва да се потвърди. Поради което и на основание чл.413 ал.2 от ГПК във връзка с чл.278 от ГПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждането обективизирано в Заповед № 7641/31.10.2022г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по ч.гр.д. № 11515/2022г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлено заявлението на "Първа Инвестиционна Банка" АД в частите му, с които се претендира присъждане на 238,90 евро – лихва, дължима на основание чл.85 ЗЗД, във вр.с. с чл.306, ал.1 ТЗ за периода 13.03.2020 г. - 13.05.2020 г. вкл.; както и за сумата от 4146,64 евро -

обезщетение за забава за просрочени плащания, начислена съгласно Раздел II, т. 10 от договора за периода от 05.08.2019 г. до 04.08.2022 г., както и за разноските над присъдените до пълните претендирани размери.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____